

Следвай мечтите си

Текст на Пако Хименес

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *En Busca De Los Suenos*

© 2017 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved.

Превод Ния Спасова

Редактор Надя Калъчева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017

Тираж: 6000 бр.

ISBN 978-954-27-1964-9

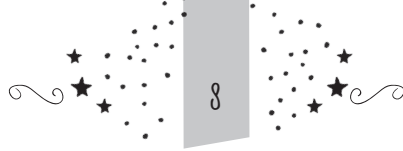

Отварям очи и е истина – виждам Симон пред мен. Сърцето ми бие много силно, топлина преминава по бузите ми и знам, че почервенявам от срам. Усещам пеперуди в стомаха си. Притеснена свеждам поглед. Най-добрият ми приятел току-що ме целуна.

– Луна, аз... – започва да говори.

– Всичко е наред, аз... – прекъсвам го, без да искам.

– Просто не можах да го избегна... – продължава Симон.

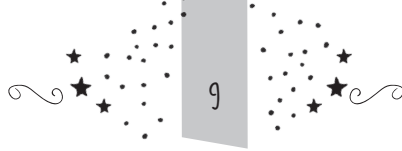
Хиляди неща минават през главата ми. Притеснена съм, развълнувана съм, не мога да повярвам и съм впечатлена... Всичко наведнъж! Какво се случва?

– Но ти си най-добрият ми приятел – казвам и се усмихвам. Думите едва излизат. – Освен това, току-що приключи с Даниела...

– Не мога да съм влюбен в някого, когото никога не опознах наистина. – Хваща ръцете ми. – Дадох си сметка за нещо – ти винаги беше до мен.

– Симон, каквото и да се случва между нас, не искам да те изгубя – казвам откровено. Това е най-големият ми страх: да загубя най-добрия си приятел. – Не знам какво да ти кажа!

– Аз определено знам! – казва и ме милва по бузата. – Ти ме очароваш! Очароваш ме! Не успях да събера сили или

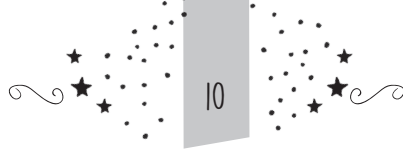
да намеря момента... Защо се смееш?

Смея се от притеснение. Не мога да отрека, че тази целувка ме развълнува, но най-вече ме е страх. Не разбирам добре какво се случва и се страхувам да не изгубя Симон. Какво ще стане, ако се скараме? Отварям уста и въздъхвам дълбоко.

Симон ме разбира: той също се страхува, но е готов да рискува. Предлага да вървим стъпка по стъпка и за да ме разсее, ми предлага да хапнем... такос! Изглежда, е открил някакво място, където ги правят както в Мексико, така че ме хваща за ръката и отиваме да ядем.

След като посетихме Мексико, макар и въображаемо, благодарение на тази толкова вкусна храна, сме готови да продължим напред. След като приклю-

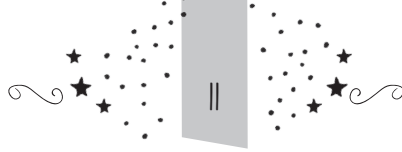

чихме с храната, отиваме към „Ролер“, където Педро и Нико ни посрещат с новината, че са обявили темата за следващия Оупън: момчета срещу момичета отново. Също така, този път всяка група трябва да композира своя песен.

Нико предлага да използват музиката, която написаха за филмовия продуцент, но Симон и Педро не са съгласни. Това е същата песен от флашката, която Даниела скри.

И тримата ме поглеждат едновременно и ме питат дали не я искам; бих могла да я ползвам, за да направя песента за Оупън. Разбира се, че я приемам! Скачам рязко и прегръщам Симон. Той се усмихва и ме прегръща също.

Със Симон оставаме да си изпием кафето. Споглеждаме се няколко пъти и не мога да не се засмея. Много съм

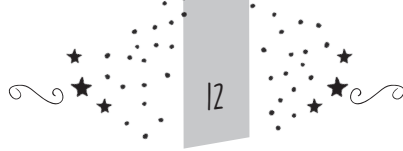

нервна.

Приближава се и ме поглежда право в очите. Хваща ръцете ми и се смеям на глас. Поне знам, че не съм само аз объркана. Изведнъж се появява Матео. Със Симон си пускаме ръцете. Не знам защо се чувствам неудобно. Поздравявам го за победата в състезанието, благодарим ми, но го прави много сдържано и си тръгва.

Обръщам се към Симон, който вдига рамене, понеже също не знае какво му има. Отново се приближава и тъкмо да ме хване за ръката, и влиза татко.

Със Симон подскачаме като пружини. Отдалечаваме се един от друг повече от необходимото и започваме да говорим едновременно. Баща ми ни гледа странно, но преди да може да попита нещо, казвам „чао“ на Симон и

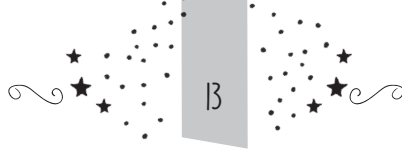
почти влача татко навън от „Ролер“.

Пристигахме вкъщи и тичам към стаята си. Искам да остана сама, за да премисля всичко, което се случва, но заварвам мама. Веднага се усеща, че става нещо. Искам да ѝ разкажа, но първо трябва да помисля нещата на спокойствие, за да говоря смислено. Не съм готова да ѝ кажа, че Симон сега е нещо повече от приятел.

Свалям медальона и докато го прибирам, си мисля, че днес нямах късмета, който се предполага да ми носи. Казах на мама, че загубихме състезанието, но не съм тъжна. Сигурна съм, че ще дойде моят момент!

– Много се радвам, когато говориш така – казва мама. – Помни, че винаги...

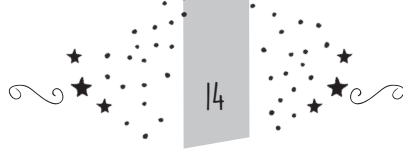
– ... слънцето ще изгрее отново – казвам, без да се замисля.

– Да, щях да кажа, че всичко си има решение – отговаря мама, – но ти го каза по-хубаво. – Целува ме по челото и излиза от стаята. Аз поглеждам отново медальона и го притискам към гърдите си.

Поглеждам небето над мен, почти достигам листата на дървото. Лъчите на слънцето минават през клоните и аз се усмихвам щастлива. Продължавам да се люлея и да се смея. Виждам халките на клоните, на тях виси люлката..., ако протегна ръка, почти ги стигам. В далечината виждам една красива жена, слизам от люлката и се затичвам. Тичам към нея, но не мога да видя лицето ѝ... Седи на масата в градината на имение-

то и рисува нещо върху лист хартия. Приближавам се още малко и виждам, че това е рисунка на слънцето и луната, същата като медальона ми. До хартията има празна бутилка. Тя слага рисунката в бутилката и заедно я заравяме. Но като вдигам поглед, жената вече е изчезнала... Сама съм и викам: Мамо!

Събуждам се уплашена. Заспала съм неусетно и пак сънувах от моите сънища. Търся медальона си и го наблюдавам внимателно. Същият е като на рисунката, само дето му липсва слънцето. Освен това съм сигурна, че познавам гласа на тази жена... чувала съм го и преди.

Какво означава този сън? И защо се случва в имението? Ставам тъжна и имам силното усещане, че пропускам нещо.

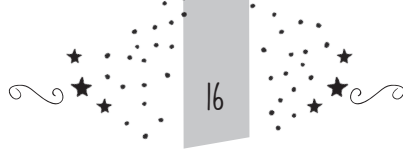

Мигел спира пред Викторио Уанг, бижутера, който е направил медальона на Аманда. Уанг беше потвърдил, че е авторът на бижутото, но отказва да дава повече информация по въпроса.

– Аз съм професионалист. Не мога да споделям данни за клиентите си – отговаря бижутерът, нападайки Мигел. – Това е конфиденциална информация.

Мигел го гледа учудено.

– Поне ми кажете дали човекът, кой-

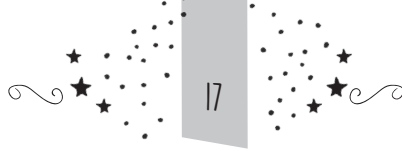
то ви го е поръчал, е от Аржентина – настоява Мигел. – Много е важно за мен.

Викторио излиза през тезгяха на магазина и се запътва към вратата, без да откъсва поглед от Мигел.

– Струва ми се, че не разбирате, да бъда ли по-ясен? – И отваряйки вратата, продължава: – Ако не искате проблеми, не се връщайте повече тук.

Мигел разбира посланието, така че минава през вратата и излиза на улицата.

В салона на имението Шарън преглежда един от архивите, които е намерил Рей. Датата за осиновяване и възрастта на момичето съвпадат с данните на племенницата ѝ. Това момиче може да е Сол Бенсън. Въздиша, притеснена, Рей е на път да потвърди последното откритие. Взима кутията

със семейни спомени и отново изважда снимката на семейството на сестра си; гледа я внимателно, без да вижда, че Амбър я наблюдава.

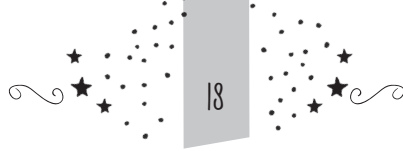
– Много ли ти липсват? – пита я изненадващо.

– Какво правиш там?! – почти изкрещява Шарън. – Шпионираш ли?

– Не шпионирам нищо – отговаря Амбър, възмутена. – Слязох за чаша вода.

– Ако имаш нужда от нещо, помоли Аманда – продължава Шарън. – Сега си тръгвай.

– Разбирам, че си засегната, защото си загубила семейството си, но не си го изкарвай на мен – избухва Амбър. – Нямам вина, че любимите ти хора не са повече... Разбира се, ако някога си била способна да обичаш някого.

Много ми се спи! Вчера имаше много емоции, освен това отново сънувах един от странните си сънища.

Като пристигам в „Блейк“, виждам Нина и ѝ разказвам всичко, което ми се случи със Симон. Приятелката ми, разбира се, иска да знае всички детайли, като някой частен детектив е.

– И влюбена ли си? – пита развълнувана, докато подскача.

– Не знам, да, не..., не знам. Всъщност, по-скоро е странно – казвам искрено. – Разбрахме се да не бързаем, защото той едва се раздели с Даниела.

– И затова не си спала? – пита и ме гледа право в очите.

Разказвам ѝ съня и че вече съм виждала тази рисунка. Нина измисля цяла теория за слънцето и луната, че това сме Симон и аз и накрая се събираме. Аз се смея и сменям темата. Моля я да се запише с мен за следващия Оупън. Вече имам музиката, момчетата ми я подариха и искам да я изпеем заедно.

– Хайде! Ще бъде наистина супер яко – казвам и я умолявам с поглед.

– Много ми допада думата „яко“. Но да пея пред публика, не ми се струва реално. – Смее се.

– Знам! – Веднага ми хрумва идея. – Ами ако направим песен за това?

Опитвам се да я убедя да направим песен за всички думи, които са различни в Мексико и Аржентина. Идеята ѝ харесва, но категорично отказва да се качи на сцената. Разбираме се да я на-

пишем, но само за нас двете. Ще се радвам да направим обща песен с моята най-добра приятелка.

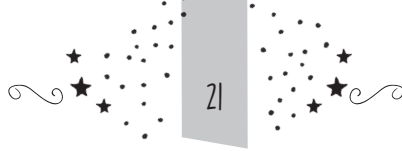
В този момент Матео и Гастон минават покрай нас и си говорят нещо. Не разбират, че чуваме как Гастон казва, че смята да забрави за Фелисити. На Нина ѝ се променя изражението на лицето. Продължава да е влюбена в него, но не се осмелява да се разкрие.

Останалата част от сутринта преминава в опитите ми да окуража приятелката си, но без много успех.

На пързалката виждам отбора на Амбър да се упражнява за Международното състезание.

Чувам, че Мариано е супервзиска-

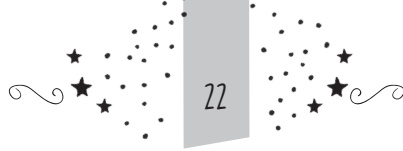
телен. Не разбирам защо с този тон, все пак има доста опит, така че сигурно знае какво прави.

Правят едно съчетание и виждам, че им липсва вдъхновение. Искам да им помогна и се приближавам да им дам съвет, но Матео ми отговаря троснато и си тръгва. За втори път се държи така с мен. Не разбирам какво съм му направила.

– Какво му има? – питам Амбър, докато Матео се отдалечава. – Дори и да не отиваме всички на състезанието, все пак сме един отбор. Трябва да се подкрепяме.

– Не го взимай навътре, лош ден в „Блейк“ – отговаря Амбър.

– Ок, просто исках да изкажа мнението си – пояснявам. – Според мен трябва да спазвате едно и също раз-

стояние помежду си, за да запазите симетрията на фигурата.

– Може би. Благодаря за помощта – казва, – но смятам, че Матео е прав. Нормално е да ни даваш съвети, но ние спечелихме и това означава, че знаем малко повече от вас, без да се обиждаш.

Тръгва си с надменна усмивка. Странно ми е поведението на тези двамата. Аз искам само да помогна, защото ме интересува „Ролер“. Не разбирам защо реагират така.

Симон се приближава в този момент и разбира, че се случва нещо. Разказвам му, но той не смята, че е нещо важно и веднага ме размива. Разбираме се да се видим на тръгване.

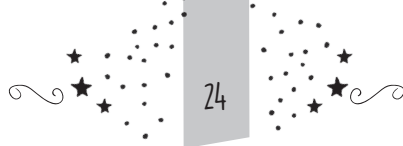
С Нина работим по текста на песента. Тя има доста думи на телефона си, които е записвала, откакто се за-

познахме, така че част от материала е готов. Докато ги слушаме, получава съобщение от Ролертрак. Решен е или да се запознае с Фелисити, или да забрави за нея. Най-лошият страх на Нина се сбъдва: ако не се осмели да застане пред Гастон и разкрие чувствата си, ще го загуби завинаги.

Тичам към имението, за да се преоблека за срещата със Симон. Все още се чувствам странно, като си представя, че ще излизам с моя приятел, но като гаджета.

Влизам в кухнята и виждам татко. Единствено той обръща внимание на шантавите ми сънища, затова използвам момента да му разкажа снощния

сън. Разказвам му за градината, за рисунката в бутилка и жената, чието лице не успях да видя.

Изведнъж се чува госпожа Шарън да говори от дневната.

– Мигел! Ела веднага – заповядва. – Мигел, там ли си?

Аз ококорвам очи и татко ме пита какво се е случило.

– Татко! Това е гласът... – отговарям изненадана.

– Какъв глас? – пита ме учуден.

– Гласът на жената от съня ми... – отговарям – като този на госпожа Шарън е.

Татко ме гледа сериозен. Много съм изненадана. Как може да си приличат толкова?